

24 переселенці зі Сходу працевлаштовані за сприяння центру зайнятості

На 9 липня ц. р. до обласного центру зайнятості по працевлаштуванню звернулося 83 переселенці зі Сходу, з яких 24-м знайшли роботу, 21 особу скерували на співбесіду до працевлаштувача, 3 залучили до діяльності тимчасового характеру. Про це повідомила директор Волинського ОЦЗ Раїса Кучмук у ході оперативної наради, де йшлося про інструменти соціального супроводу осіб, які вимушено покинули територію Криму та зону АТО.

Директор повідомила, що на базі обласного центру зайнятості пропонують 31 вакансію з наданням житла в Луцькому, Любешівському, Маневському та Турійському районах.

Мати загиблого солдата віддає нирку, щоб врятувати іншу дитину

Матір Володимира Якобчука, що загинув кілька тижнів тому на Сході, готується до трансплантації нирки другому сину, пише «Новолинськ діловий».

27-річний уродженець села Литовеж служив у 80-й окремішній повітряно-десантній бригаді та загинув у боях проти терористів на Східній Україні. Тільки-но був похорон, а біда знову стукає у двері родини Якобчуків.

Менший брат полеглого героя Микола хворий на ниркову недостатність, яка сягнула вже 4 ступеня. Життя юнака в небезпеці, необхідне негайне оперативне втручання. Свою нирку ладна віддати віднині єдиному синові матері.

Операція вартує \$12–15 тис. і її готові провести фахівці столичної клініки. Звісно, таких грошей у сім'ї загиблого бійця нема. Врятувати молоде життя може лише небайдужість громадськості. Іванівська РДА вже надала допомогу хворому в розмірі 5 тис. грн. Та для такої біди це крапля в морі. Якусь суму зберуть і сільради, зокрема Грядівська.

Всім небайдужим просимо долучитись і допомогти родині. Збережемо матері єдиного сина, що лишився у неї живим! Йому лише 23.

Картковий рахунок для жертв: «Приватбанк», 5168 7572 5067 4985, Якобчук Наталія Василівна.

Для жертв із закордону та для інших банківських систем: р/р №2924 4825 5091 00 — Якобчук Наталія Василівна; МФО 305299; ОКПО 14360570.

ГПУ виявила порушення призову у військкоматах

Генеральна Прокуратура перевіряє, як військкомати проводять призов на військову службу. Виявлено низку порушень. Зокрема, в Одеській області на навчальні збори було призвано 29 осіб, яких не повинні були призивати; на Львівщині призвали військовозобов'язаного, на утриманні якого сім неповнолітніх дітей; на Житомирщині під час призову не провели медогляд, у результаті при доставленні на службу виявлено 24 людини з діагнозами, з якими призов узагалі виключається, — туберкульоз, епілепсія, СНІД і т. д.

5,1

на стільки відсотків у січні–травні 2014 року Україна зменшила експорт товарів за кордон. Водночас на 18% знизилась і обсяги імпорту. Такими є дані Держстату в порівнянні з минулим роком.

Рівненським військовослужбовцям виділять майже 500 га землі

«Рівненська область готова виділити для учасників антитерористичної операції майже 500 гектарів землі, з яких 200 — під житлове будівництво і близько 300 — під садівництво та дачі», — повідомив голова Рівненської ОДА Сергій Рибачок. Обласна влада виділить земельні ділянки військовим і правоохоронцям із Рівненщини, які перебувають у зоні АТО, після їх приїзду додому.

85-річний Кулібін із Заріччя

Якби порахувати, скільки Сергій Барщевський із Заріччя Володимир-Волинського району за свої 85 літ змайстрував різних ручних сівалок, обсіпачів, культиваторів, млинів, вимурував пічок і грубок, що вже півстоліття справно служать своїм господарям, то їх кількість перевищила би не одну сотню. І не тільки наш майстровитий земляк, котрий і справді має кулібінську винахідливість, столярує, мурує, звів три будинки — він ще сповідує здоровий спосіб життя, ходить босоніж по світанковій росі й признає тільки народні ліки.

ЗА РОБОТОЮ НЕ МАВ ЧАСУ І МРІЯТИ

Наша розмова з не по літах жвавим і непосидючим зарічанцем відбулась якраз перед його ювілеєм. Неговіркий і сором'язливий дід Сергій усе ніяк не хотів згадувати молоді роки, що гірчили напівсирітством, голодом і важкою працею. Отож трохи говорив він, а більше — його молодша донька Валя, котра так сильно любить батька, що назвала у його честь старшого сина та навіть прізвище йому дала не чоловікове, а дідове.

САМ СОБИ МУЛЯР, СТОЛЯР І ВІНАХІДНИК

— Що згадувати? Автобіографію я вивчив, — Сергій-старший тре рукою лоба і повільно, щоб не помилитись у датах, називає те, що найбільше запам'яталось, розставляючи все у хронологічному порядку: в 1929-му народився у Новосілках, у такому-то році вчився за Польщі, закінчив перший клас, дев'ять класів вечірньої школи...

— Тату, нащо ті цифри? Згадайте, як мачуха їсти не давала і ви крали плячки просто з плити! Як мусили в п'ятому класі покинути школу, бо не мали чобіт, а вже у 13 літ пішли по людях, щоб чогось навчитись, — втручається у розмову донька. Мого діда тоді полонили на роботу в Німеччину, а баба забрала молодшого сина і втекла з Новосілок у місто. Досі не можу зрозуміти, чому вона так зробила, лишивши троє малих хлопців (найстарший — мій батько — мав неповних 13). Можна тільки уявити, як їм тоді жилося.

Коли ж дід повернувся з полону, привів у хату мачуху, але чужа жінка не зіграла напівсиріт теплом і ласкою, а скоріше навпаки: вони важко працювали, хліб від них ховали, то з плити крадькома брали ячмінні плячки... Не легше стало і тоді, коли тато закінчив курси у машино-тракторній станції (вона розміщувалася на території сільгосптехніки), працював у колгоспі комбайнером, механізатором, водієм, слюсарем-монтажником. А вже пізніше — армія. Відслуживши і трохи підзаробив-

ши грошей на весілля, одружився з односельчанкою Галею — також сиротою з бідної сім'ї. Але життєві незгоди тільки загартували молодят. Сімейний стаж моїх батьків уже вимірюється більше як шістьма десятиками років.

— Я завжди хотів усьому навчитись, тому не цурався будь-якої роботи, — згадує Сергій Давидович. — Працював прохідником на шахтах №4 і 8, пізніше — лісником, екскаватором на винзаводі, супроводжував вагони з продукцією у Калінінград, Москву, Горький. Мав 45 літ стажу і на пенсії ще трудився у лігоспії й на цукровому заводі. А у вільний час мурував людям печі й кахельні грубки — вони досі, а це вже піввіку, є у Новосілках, Заріччі, Оранях, Шистові... Якось зустрів знайомого з Шистова, то він казав: провів газ, але твою грубку лишив, бо добре гріє.

Опанував і різьбу по дереву, охоче майстрував меблі. Приміром, у власному будинку всі карнизи, столярка і деякі меблі — його робота.

Якось побачив наш умілець польську сівалку. Довго не думаючи, зробив креслення, а за ним — до сотні подібних ручних механізмів, які «розійшлися» по господарствах Володимир-Волинського, Горохівського та Локачинського районів. Тамтешні хазяї з охотою їх купували, як і культиватори й обсіпачі, бо зручні та дешевші, ніж закордонні. Майстрував і домашні млиники для

зерна і кукурудзи.

На моє запитання, чи збулося те, про що мріяв, почув: «За роботою не мав часу мріяти».

ЛІКУЮТЬ БДЖОЛИ І НАРОДНА МЕДИЦИНА

Коли Сергій Барщевський жив у Новосілках Володимир-Волинського району, то мав велику пасіку, може, з 15 вуликів. Побудувавшись на Заріччі, також повернувся до улюбленого заняття, бо якось старший онук попросив у діда подарувати йому вулик і навчити, як бджіл доглядати. Молодший і собі захотів, отож тепер обоє переймають дідові секрети.

Попри такий поважний вік, майстровитий зарічанець не сидить без роботи, а постійно шукає, чим зайнятися. Більшість дерев у садку сам прищепив, розводить полуницю і малину, плекає городину.

Помітивши, який він жвавий і рухливий, не оминула запитати про те, як і чим підтримує своє здоров'я.

— Лікарів не визнаю, хіба що лежав у лікарні, коли порвалася кіла на животі. Тоді будував гараж, натягався шлакоблоків і довелося терміново йти на операцію, — каже співрозмовник. — Інфаркт на ногах переніс, трохи покололи уколів, але більше довіряю народній медицині. Всім раджу натщесерце пити кувальду холодної колодязної води, а на ніч

з'їдати чайну ложку меду, запиваючи його чаєм із меліси та квітом каштана. Прокидаюсь о четвертій годині, ходжу босоніж по росі, а вже о шостій — до роботи. І дружину Галю навчив загартовуватись у такий спосіб, бо і вона до пізньої осені ходить на річку.

«МОЛЮСЯ ЗА ВАС УСІХ...»

З 1955 року Сергій Давидович майже кожної неділі відвідує зібрання християн-баптистів віри євангельської.

— Твоїми, тату, молитвами я живу на цій землі, — каже молодша донька Валентина. І розповіла про те, що не так давно почула від батька.

Після народження старшої доньки Ольги її мама стала часто хворіти, а тому лікарі не тішили, що вона ще матиме дітей. Бог послав їй важке випробування, але ті, хто по-справжньому в Нього вірить, не втрачають надії. Так було і з чоловіком, котрий, не слухаючи медиків, які поставили невтішний діагноз, крадькома ходив у ліс, там ставив на коліна і, згадуючи всі свої провини, просив у Бога прощення та народження дитини. Ось так донька Валя з'явилася на світ.

Скільки вона себе пам'ятає, завжди крутилася біля тата і переймала від нього все, що той умів і знав. А він, коли дружина була у лікарні, заплітав їй коси, варив їсти (навіть пироги випікав і вареники ліпив), допомагав учти уроки.

— Хоч як дивно, але я з ляльками не бавилась, як інші дівчатка, — згадує Валя. — Ішов батько ставити огорожу і мені давав у руки косу й цвяхи: допомагай! Пояснювала це тим, що, очевидно, тато мріяв про хлопця і мене учив чоловічим справам. Навіть навчив мулярству, замок у двері вставити, люстру повісити, косити. Якось зав'язала на голову білу хустинку, взяла у руки косу й виїшла на луг. То сусіди приходили дивитись, що то за дівчина так хвацько кладе покіс за покосом.

Цьогоріч не тільки у Сергія Давидовича ювілей, а і його старшої доньки Ользи виповнюється 60. Вона — кваліфікований майстер-поліграфіст високого друкку, мешкає з родиною у Бердичеві, має доньку Валю й онуків Сашу і Катю — студентку та майбутнього лікаря.

Пишається ювіляр і своєю молодшою донькою, котра, як і тато, має справжній талант від Бога. Вона, як і її сини Сергій і Сашко, може і картину намалювати, кошика сплести, а її топінарі, декупажні й декорвані вироби показують на виставках у місті й області. До слова, Саша недавно захистив магістратуру на відділенні образотворчого мистецтва Східноєвропейського національного університету, тож творче джерело Барщевських не міліє.

Тетяна АДАМОВИЧ

Нашого священика обрехали

Ми, парафіяни церкви Св. Параскеви-П'ятниці с. Котів Ківерцівського району, дуже обурені на неправдливому замітку про нашого священика.

Як тільки у пані Інни піднялася рука написати таку неправду?!

Мабуть, вона, так як і той, хто писав цей донос, не знає, що дев'ять заповідь Божа забороняє говорити неправду на іншу людину, а тим паче на священика.

Писали цю скаргу жителі села, які далекі від церкви й узагалі до неї не ходять, не знають, про що там вирішують на зборах парафіяни, а 30 підписів підроблено. Є в селі кілька людей, яким не подобається священик тим, що наполегливо навчає жити по правді, згідно з церковними

канонами. Вони звикли жити в постійному гріху та перевертають усі факти на свою користь.

Так, зокрема, про зняття огорожі говорили не раз парафіяни в церкві, бо на проводи не можна було дійти до кожної могили, щоб її освятити. Тому й вирішили зняти огорожі на могилах, а з матеріалу, який підходить, зробити загальну огорожу на все кладовище. Всі були згодні.

Стосовно базару в церкві також неправда. В окремій кімнаті є вінки і труна, бо нам, парафіянам, дуже зручно, що не потрібно йхати в місто в скрутний час, коли хтось помирає. Ці послуги надає підприємець із Пумані. А отець Михайло взагалі не має ніякого стосунку до цього.

До речі, це практикується і в інших селах і за церковними канонами не забороняється.

Про те, що священик вимагає гроші, також неправда. Всі парафіяни дають добровільні пожертви по 12 грн на місяць, щоб церква існувала і було чим платити заробітну плату. Ті, що писали цю скаргу, до церкви не ходять, 12 грн не дають, і ніхто з них не вимагає. В наш час нічого немає безкоштовного — і в школах, і в лікарнях, і всюди потрібно платити пожертви.

Бог дає нам усе, що ми просимо в молитвах, безкоштовно, і по 12 грн в місяць не дає для його церкви — це гріх — так думає кожен істинний християнин. Ми, парафіяни, добровільно даємо гроші на придбання

всього, що потрібно для церкви. На всі витрати є чеки та відповідні документи. Кожен місяць ми знаємо прихід, витрати і залишок. Це все можна дізнатись у касира.

Нам незрозуміло тільки, чому ця брехлива особа (ми впевнені, що це одна людина) вимагає помінати духівника? Це дуже схоже на якусь замовленку! За 22 роки в селі було вже сім священників. Отець Михайло служить у нашому селі вже дев'ять років. Він добросовісно виконує свої обов'язки священика, не порушує церковних канонів. Ми, парафіяни нашої церкви, його дуже поважаємо та не дозволимо, щоб на нього виливали таку неправду, не допустимо його звільнення!